

stefnda með þriggja mánaða fyrirvara. Að þessu leyti tók hann á sig á eigin ábyrgð þá áhættu, röskun og fjártjón, sem hann telur hafa fylgt því að hverfa frá fyrra starfi og halda utan til náms og þjálfunar.

Að þessu athuguðu og þar sem stefnandi þykir ekki hafa sýnt fram á frekari viðhlítandi bótagrundvöll ber að öðru leyti að sýkna stefnda af kröfum stefnanda.

Málskostnaður milli aðilja fellur niður, en laun lögmanns stefnanda, kr. 20.000.00, greiðist úr ríkissjóði.

Uppsaga dóms þessa hefur dregið sakir anna við embættið.

Már Pétursson, fulltrúi bæjarfógeta, kvað upp dóm þennan.

Dómsorð:

Stefndi, Íslenzka Álfélagið h/f, greiði stefnanda, Ólafi Gunnarssyni, kr. 40.000.00 ásamt 8% ársvöxtum frá 1. marz 1970 til greiðsludags, allt innan 15 daga frá birtingu dóms þessa.

Málskostnaður fellur niður, en laun lögmanns stefnanda, Sigurðar Gizurarsonar héraðsdómslögmanns, kr. 20.000.00, greiðast úr ríkissjóði.

Föstudaginn 26. marz 1971.

Nr. 202/1970. **Fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs**

(Sigurður Ólason hrl.)

gegn

Hrafnistu, Dvalarheimili aldraðra sjómanna

(Birgir Ísleifur Gunnarsson hrl.).

Dómenður:

hæstaréttardómarnir Einar Arnalds, Benedikt Sigurjónsson, Gizur Bergsteinsson og Logi Einarsson og prófessor Ármann Snævarr.

Söluskattur.

Dómur Hæstaréttar.

Áfrýjandi hefur skotið máli þessu til Hæstaréttar með stefnu 5. nóvember 1970, að fengnu áfrýjunarleyfi 30. október

1970. Krefst hann sýknu af kröfum stefnda og málskostnaðar í héraði og fyrir Hæstarétti.

Stefndi krefst staðfestingar hins áfrýjaða dóms og málskostnaðar fyrir Hæstarétti úr hendi áfrýjanda.

Fyrir Hæstarétti er ágreiningsefnið einungis, hvort sá þáttur í rekstri stefnda, þvottur fyrir stofnunina sjálfa, sé undanþeginn söluskatti eða söluskattskyldur. Fallast má á úrlausn héraðsdóms, að þessi þáttur starfsemi stefnda falli undir ákvæði 6. tl. 7. gr. laga nr. 10/1960 og sé því undanþeginn söluskatti. Ber því að staðfesta hinn áfrýjaða dóm með skírskotun til forsendna hans.

Rétt er, að áfrýjandi greiði stefnda kr. 15.000.00 í málskostnað fyrir Hæstarétti.

Dómsorð:

Hinn áfrýjaði dómur á að vera óraskaður.

Áfrýjandi, fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs, greiði stefnda, Hrafnistu, Dvalarheimili aldraðra sjómanna, málskostnað fyrir Hæstarétti, kr. 15.000.00, að viðlagðri aðför að lögum.

Dómur bæjarþings Reykjavíkur 30. júní 1970.

Mál þetta var höfðað fyrir bæjarþinginu með stefnu, birtri 12. september 1969. Munnlegur málflutningur fór fram 12. júní s.l., og var málið dómtekið samdægurs.

Stefnandi málsins er Hrafnista, Dvalarheimili aldraðra sjómanna, Kleppsvegi, Reykjavík, en stefndi fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs.

Samkvæmt stefnu krefur stefnandi stefnda um endurgreiðslu á söluskatti að fjárhæð kr. 91.669.00 auk 8% ársvaxta af kr. 28.303.00 frá 10. febrúar 1969, af kr. 31.123.00 frá 13. maí 1969 og af kr. 32.243.00 frá 13. ágúst 1969, allt til greiðsludags, og málskostnað að skaðlausu. Við munnlegan málflutning breytti stefnandi dómkröfum sínum þannig, að hann krafðist þess, að stefndi yrði dæmdur til að greiða kr. 85.971.00 ásamt 8% ársvöxtum af kr. 22.605.00 frá 10. febrúar 1969, af kr. 31.123.00 frá 13. maí 1969 og af kr. 32.243.00 frá 13. ágúst 1969, allt til

greiðsludags, og málskostnað að skaðlausu samkvæmt framlögðum málskostnaðarreikningi.

Stefndi hefur krafizt þess aðallega, að hann verði algerlega sýknaður af kröfum stefnanda og honum dæmdur málskostnaður að mati dómsins, en til vara, að kröfur stefnanda verði lækkaðar verulega og málskostnaður látinn niður falla.

Sáttaumleitanir hafa verið árangurslausar.

Málavextir eru þeir, að stefnanda hefur verið gert að greiða söluskatt af rekstri þvottahúss í húsnaði stefnanda. Hefur stefnandi skilað söluskattskýrslum vegna þessa rekstrar. Málið er höfðað til endurgreiðslu á söluskatti vegna fjórða ársfjórðungs 1968, sem stefnandi greiddi 10. febrúar 1969, að fjárhæð kr. 28.303.00, vegna fyrsta ársfjórðungs 1969, sem stefnandi greiddi 13. maí 1969, kr. 31.123.00, og vegna annars ársfjórðungs 1969, sem stefnandi greiddi 13. ágúst 1969, kr. 32.243.00.

Með bréfi til skattstofu Reykjavíkur, dags. 9. maí 1969, kærði stefnandi álagðan söluskatt að fjárhæð kr. 31.123.00. Skattstjórinn í Reykjavík úrskurðaði, að skatturinn skyldi standa óbreyttur, og var stefnanda tilkynnt um það með bréfi skattstofunnar, dags. 13. maí 1969. Þann 19. maí 1969 kærði stefnandi þann úrskurð til ríkisskattanefndar, sem úrskurðaði á sama veg og skattstjórinn í Reykjavík, og var stefnanda tilkynnt um það með bréfi, dags. 25. júní 1969. Þessum málalokum vildi stefnandi eigi una og höfðaði mál það, sem hér liggur fyrir.

Af hálfu stefnanda segir, að oft hafi verið kvartað munnlega við skattstofu Reykjavíkur yfir álagningu söluskattsins, áður en til formlegrar kæru kom, enda hafi stefnandi ávallt talið, að skatturinn væri ranglega á lagður. Þær kvaranir hafi engan árangur borið og því hafi söluskattskýrslum verið skilað að kröfu skattstofunnar. Söluskattur vegna þessara þriggja ársfjórðunga hafi hins vegar verið greiddur með fyrirvara.

Ofanefnda kröfu til skattstjórans í Reykjavík studdi stefnandi eftirfarandi rökum:

„Rök umbjóðanda míns fyrir kæru þessari eru þau, að Hrafnista eigi með öllu að vera undanþegin söluskatti. Í því sambandi er bent á 7. gr., 6. tölulið, laga nr. 10/1960 um söluskatt. En þar segir: „Eftirtalin starfsemi og þjónusta er undanþegin söluskatti: ...

6. Rekstur sjúkrahúsa, fæðingarstofnana, heilsuhæla og annarra þvilkra stofnana“. Hrafnista flokkast án efa undir þær stofnanir, sem hér um ræðir. Það er svo sjálfsagður þáttur í

slíkum rekstri að þvo fatnað, rúmföt o. fl. af sjúklingum, að hann verður eigi undanskilinn á þann hátt, sem Skattstofan hefur gert með því að leggja sérstakan söluskatt á þennan þátt starfseminnar. Mætti með sömu rökum kljúfa út úr ýmsa aðra þætti úr starfsemi sjúkrahúsa og leggja söluskatt á þau og á þann hátt fara í kringum þau lagaákvæði um skattfrelsi sjúkrahúsa, sem vitnað var til hér að framan“.

Í kæru stefnanda til ríkisskattaneðndar er um rökstuðning vísað til kæru til skattstjórans í Reykjavík.

Í forsendum fyrir úrskurði ríkisskattaneðndar segir svo orðrétt: „Álagning skattstjóra byggist á því, að hér sé um að ræða úttekt eiganda úr eigin fyrirtæki, sem skattskyld sé skv. e-lið 4. gr. laga nr. 10/1960 um söluskatt og e-lið 7. gr. reglugerðar nr. 15/1960 um sama. Álagning er og talin styðjast við leiðbeiningu nefndar, er Fjármálaráðuneytið setti til að gefa leiðbeiningar um framkvæmd laga og reglugerðar um söluskatt, svohljóðandi:

„Þvottahús bæjar- og sveitarfélaga og annarra opinberra aðila, þar með talin þvottahús sjúkrahúsa, eru söluskattskyld af allri starfsemi sinni“. (Sbr. nr. 56, bls. 28 í Úrskurðum og leiðbeiningum um söluskatt, útg. af skattstjóranum í Reykjavík í maí 1964).

Samkvæmt ákvæðum 7. gr. laga nr. 10/1960 um starfsemi, sem undanþegin er söluskatti, þá er rekstur sjúkrahúsa, fæðingarstofnana, heilsuhæla og annarra þvítíkra stofnana undanþegin söluskatti.

Í samsvarandi reglugerðargrein, þ. e. 10. gr. reglugerðar um söluskatt frá 31. marz 1960, 7. tölulið, segir m. a.: „Undanþágan nær aðeins til þeirrar þjónustu, sem nefndar stofnanir láta í té, en ekki til vara, vinnu eða þjónustu, sem þær sjálfar þurfa að kaupa“.

Samkvæmt greindum ákvæðum er sú þjónusta, sem nefndar stofnanir láta í té gegn greiðslu sem slíkar, undanþegin söluskatti. Hins vegar hafa þessar sömu stofnanir eigi verið undanþegnar á neinn hátt þeirri skyldu að greiða söluskatt af þeim vörum, vinnu og þjónustu, sem þær þurfa að kaupa, og verður því að álykta, að eigin þjónusta þeirra sé söluskattskyld í þeim þáttum hennar, sem alment er söluskattskyld. Þer því að staðfesta úrskurð skattstjóra“.

Stefnandi styður mál sitt hér fyrir dómi þeim rökum, er koma fram í ofanefndri kæru. Enginn vafi leiki á því, að Hrafnista flokkist undir stofnanir, sem umrætt ákvæði laga nr. 10/1960

taki til, enda sé það viðurkennt af skattayfirvöldum í öllum greinum nema í þessum eina þætti í rekstri stofnunarinnar, þ. e. rekstri þvottahúss. Umrætt lagaákvæði sé mjög fortakslaust og geti hvorki reglugerðarákvæði né leiðbeiningar fjármálaráðuneytisins breytt þar neinu um. Það sé svo sjálfsagður þáttur í rekstri sjúkrahúss að þvo fatnað eða rúmföt af vistfólki, að hann verði eigi frá rekstrinum skilinn, eins og gert sé við álagningu söluskattsins. Með sömu rökum mætti draga ýmsa aðra þætti undan og skattleggja þá. Sem dæmi mætti nefna, að Hrafnista reki eldhús og matstofu fyrir sjúklinga og vistmenn og enn fremur bakarí, þar sem bakað sé brauð og kökur til notkunar á heimilinu.

Þá verði eigi séð, að 7. tl. 10. gr. reglugerðar um söluskatt frá 31. marz 1960 heimili hina umdeildu skattálagningu, eins og ríkisskattaneftnd haldi fram í sínum úrskurði. Auðvitað þyrfti Hrafnista að kaupa að ýmsa þjónustu, ef hún annaðist hana ekki sjálf, en það eitt sé ekki ákvörðunarástæða skattálagningar.

Meginrök þeirrar undanþágu, sem 6. tl. 7. gr. laga nr. 10/1960 geri ráð fyrir, séu væntanlega þau, að rekstur sjúkrahúsa hafi svo mikla þýðingu til almannaheilla, að ekki beri að íþyngja slíkum rekstri um of með skattaálögum, enda sé það almannaheill, að rekstrarkostnaður slíkra stofnana sé sem lægstur. Þessi meginrök, sem væntanlega liggi að baki ákvörðun löggjafans, eigi að sjálfsögðu við í því tilfelli, sem deilt sé um í máli þessu.

Aðalkröfu sína um sýknu styður stefndi þeim rökum, að með úrskurði fjármálaráðuneytisins, dags. 4. maí 1960, sé því slegið föstu, að þvottahús bæjar- og sveitarfélaga og annarra opinberra aðilja, þar með talin þvottahús sjúkrahúsa, séu söluskattskyld af allri starfsemi sinni. Í úrskurði ráðuneytisins felist túlkun á 6. tl. 7. gr. laga um söluskatt nr. 10/1960. Í lok þeirrar lagagreinar segi, að ráðherra kveði nánar á um það, hvað falli undir undanþágu lagaákvæðisins. Það hafi ráðherra gert með 7. tl. 10. gr. reglugerðar um söluskatt nr. 15/1960.

Af hálfu stefnda er því haldið fram, að nefndur úrskurður um söluskatt af starfsemi þvottahúsa byggist væntanlega í fyrsta lagi á því, að rekstur þvottahúsa sé almennt söluskattskyldur, sbr. f lið 4. gr. laga nr. 10/1960, og í öðru lagi á því, að allir aðiljar, hvort sem þeir eru skattskyldir eftir lögum um tekjuskatt og eignarskatt eða ekki, séu söluskattskyldir, ef þeir hafi með höndum starfsemi, sem sé almennt söluskattskyld, og gildi það einnig um opinber fyrirtæki, enda þótt starfsemi þeirra sé

ekki sama eðlis, sbr. 5. gr. söluskattslaga. Hér sé um að ræða eina af grundvallarreglum söluskattslaganna, sem sett séu til þess að tryggja, að ákveðin starfsemi eða þjónusta sé söluskattskyld án tillits til þess, hver stundi hana eða láti hana í té. Væri þessi regla ekki látin gilda, yrði einstökum fyrirtækjum mismunað í skattgreiðslum, t. d. einkafyrirtækjum annars vegar og opinberum fyrirtækjum hins vegar. Enn fremur gæti slíkt leitt til þess, að samkeppnisaðstaða sumra fyrirtækja yrði rýrð á kostnað annarra. Væru t. d. þvottahús sjúkrahúsa undanþegin söluskatti, yrðu önnur þvottahús ekki samkeppnishæf við þau.

Í athugasemdum við b lið 5. gr. frumvarps til nágildandi laga um söluskatt nr. 10/1960 segir svo m. a.: „Einnig er opinberum fyrirtækjum, þ. e. fyrirtækjum ríkis- og sveitarfélaga, svo og stofnunum þeirra, gert að greiða söluskatt. Er hér um sjálfsagða reglu að ræða, svo ekki verði sköpuð óeðlileg samkeppnisaðstaða fyrir þessa aðila“. Af þessu sé ljóst, hver tilgangur löggjafans hafi verið með margumræddu lagaákvæði.

Varakrafa stefnda er studd þeim rökum, að stefnandi hafi í þvottahúsi sínu ekki einvörðungu þvegið þvott af vistmönnum á Hrafnistu, heldur einnig tekið þvott frá starfsfólki og þvegið, en augljóst sé, að slíkur þvottur geti í raun og veru verið frá fólki, sem sé í engum beinum tengslum við Dvalarheimilið að Hrafnistu. Sömuleiðis muni stefnandi hafa þvegið þvott fyrir vistheimilið í Víðinesi og ef til vill fleiri aðilja. Af þessu sé ljóst, að ef rekstur þvottahúss eins og þess, sem stefnandi reki, yrði undanþeginn söluskatti, mætti búast við því, að meira og minna af þvotti yrði þvegið þar fyrir hina og þessa, án þess að söluskattur yrði greiddur af þeirri þjónustu. Illmögulegt yrði að fylgjast með því, hvort þvottur sá, sem þvegin væri í þvottahúsum sjúkrahúsa og hæla, væri einvörðungu frá þeim.

Af framanskráðu sé ljóst, að stefnandi sé ekki einasta söluskattskyldur af þvottahúsrekstri sínum, heldur hefði það verið óverjandi frá jafnréttissjónarmiði að veita honum slíka undanþágu og illframkvæmanlegt að fylgjast með því, að slík undanþága væri ekki misnotuð.

Vegna varakröfu stefnda hafa vitnin Guðmundur Jónsson, gjaldkeri og skrifstofumaður Hrafnistu, Kristjana Jóna Þorsteinsdóttir, forstöðukona þvottahússins að Hrafnistu, og Pétur Sigurðsson, formaður stjórnar Hrafnistu, komið fyrir dóm. Í framburðum vitnanna Guðmundar og Kristjönu kemur fram, að þvottahús stefnanda hefur þvegið lítils háttar af þvotti fyrir

Víðines, Slysavarnafélag Íslands, Laugarásbíó og danska sendiráðið. Af því tilefni hefur verið lagt fram í málinu bréf áðurnefnds Guðmundar um það, hve mikið fé hafi komið inn fyrir þvott á tímabilinu 1. október 1968 til 30. júní 1969 án tillits til þess, hvort söluskattur hafi verið lagður á eða ekki við innheimtuna. Heildarupphæðin hafi reynzt vera kr. 81.686.10 og hefði söluskattur af þeirri upphæð numið kr. 5.698.00. Um þá upphæð hefur stefnandi lækkað stefnukröfu sína, svo sem áður getur. Þá hefur og verið lagt fram í málinu bréf sama Guðmundar yfir tekjur Hrafnistu fyrir þvott starfsfólks Hrafnistu á tímabilinu 1. október 1968 til 30. júní 1969, og hafa þær numið kr. 34.725.00. Söluskattur af þessari upphæð hefði reiknast kr. 2.422.00. Bæði þessi bréf hefur vitnið Guðmundur staðfest fyrir rétti og sagt, að glöggst megi sjá í bókhaldi Hrafnistu, hverjar tekjur þvottahús þess hafi haft af þvegunum þvotti fyrir starfsfólk og aðilja utan Hrafnistu, enda þótt ekki sé sérstakt bókhald fyrir þvottahúsið frekar en til dæmis eldhús Hrafnistu, þar sem litið sé á þessa starfsemi aðeins sem þætti í heildarstarfseminni.

Við munnlegan málflutning var því sérstaklega mótmælt af hálfu stefnda, að nægilegur fyrirvari hafi verið gerður við greiðslu söluskatts vegna fjórða ársfjórðungs 1968 og ekki hafi heldur verið kært vegna þeirrar álagningar.

Á dskj. nr. 5 í málinu eru ljósrít af kvittunum fyrir greiðslu söluskatts vegna fyrsta og annars ársfjórðungs 1969, og er á kvittanirnar ritað, að greitt sé með fyrirvara. Slík áritun er ekki á ljósríti af söluskattskvittun fyrir greiðslu vegna fjórða ársfjórðungs 1968, en fyrir dómi hefur áðurnefnt vitni, Guðmundur, borið, að þegar söluskattskýrslu vegna þess ársfjórðungs hafi verið skilað til skattstofunnar, hafi svohljóðandi bréf verið látið fylgja með (dskj. nr. 3): „Skattstofan Reykjavík. Það er skoðun forráðamanna Hrafnistu, að hæpið sé, að stofnuninni sé skylt að greiða söluskatt af þvotti á fatnaði af vistfólki fremur en af annarri þjónustu við það. Er því skýrsla þessi lögð fram með fyrirvara varðandi greiðslu, þegar þar að kemur. Virðingarfyllst, Guðmundur Jónsson, gjaldkeri, Hrafnistu“.

Fyrir rétti sagði áðurnefnt vitni, Guðmundur, að þetta bréf kæmi fram sem fyrirvari varðandi söluskattgreiðslu fjórða ársfjórðungs 1968 á sama hátt og hinir fyrirvararnir.

Við munnlegan málflutning kom fram, að stefnandi málsins, Hrafnista, Dvalarheimili aldraðra sjómanna, er eign „Sjómannadagsins í Reykjavík“, en það er nafn á samtökum stéttarféлага

sjómanna í Reykjavík og Hafnarfirði. Stjórn þessara samtaka er í höndum Sjómannadagsráðs, sem er fulltrúaráð ofangreindra stéttarfélaga. Aðalfundur fulltrúaráðsins er haldinn árlega, og þar er samtökum þessum kosin stjórn. Sú stjórn fer með málefni stofnana „Sjómannadagsins í Reykjavík“, sem eru þessar helztar: Hrafnista, Dvalarheimili aldraðra sjómanna, Laugarásbíó og Happpdrætti D. A. S.

Helztu tekjur Hrafnistu, Dvalarheimilis aldrðra sjómanna, eru tekjur af Happpdrætti D. A. S., en það starfar samkvæmt sérstökum lögum nr. 71/1954. Aðrar tekjur eru vistgjöld, gjafir og tekjur af kvikmyndahúsi.

Samkvæmt þessu og málflutningi hér fyrir dómi verður að telja, að „Sjómannadagurinn í Reykjavík“ sé hinn raunverulegi sóknaraðili þessa máls, en Hrafnista, Dvalarheimili aldraðra sjómanna, hafi heimild til að reka málið í eigin nafni í umboði fyrrgreinds aðilja.

Með þessari athugasemd þykir ákvæðum réttarfarslaga um aðilja- og málflutningshæfi fullnægt, að því er stefnanda varðar.

Stefnandi kærði álagðan söluskatt fyrir fyrsta ársfjórðung 1969, sbr. 13. gr. laga nr. 10/1960, en ekki álagðan söluskatt fyrir fjórða ársfjórðung 1968. Í 14. gr. laga nr. 10/1960 segir, að ágreining um skattskyldu og skatthæð megi bera undir dómstóla, „en það skal þó gert innan 6 mánaða, frá því að ríkisskattanefnd úrskurðaði málið“. Tilsvarandi ákvæði var ekki í lögum nr. 100/1948, enda segir í athugasemd við 14. gr. í frumvarpinu að lögum nr. 10/1960, „að ágreining um skattskyldu og skatthæð megi bera undir dómstóla, þó innan hálfis árs, frá því að ríkisskattanefnd úrskurðaði málið, og er þetta nýmæli í söluskattslögum“.

Tilsvarandi ákvæði í 5. málsg. 41. gr. laga nr. 55/1964 er þannig orðað: „Ágreining um skattskyldu má bera undir dómstóla“.

Telja verður almenna reglu, að því aðeins sé notkun á heimild til stjórnvaldskæru skilyrði málshöfðunar, að það sé ótvírætt gefið í skyn í lögum. Samkvæmt skýlausu orðalagi 14. gr. laga nr. 10/1960, sbr. athugasemdir við þá grein í frumvarpi að söluskattslögnum, verður að telja, að stefnandi hafi firrt sig rétti til að krefjast fyrir dómi endurgreiðslu á álögðum söluskatti fyrir ofanefndan fjórða ársfjórðung 1968, þar sem hann hefur ekki gætt ákvæða nefndrar lagagreinar, sbr. 13. gr. sömu laga, og verður því krafa hans að þessu leyti ekki tekin til greina.

Rekstur þvottahúss stefnanda er sá eðlisþáttur í starfseminni,

sem fellur undir 7. gr., sbr. 6. tölul., laga nr. 10/1960, sbr. 2. mgr. 7. tölul. reglugerðar nr. 15 frá 31. marz 1960, að hann nýtur undanþágu greinds lagaákvæðis, sbr. 1. mgr. 7. tölul. nefndrar reglugerðar, að því er varðar þvott á fatnaði og rúmfötum vistmanna eða þvott, sem beinlínis er í sambandi við starfsemi stefnanda sem elliheimilis, enda getur úrskurður fjármálaráðuneytisins, dags. 4. maí 1960, ekki svipt stefnanda þeirri undanþágu.

Samkvæmt þessu verður krafa stefnanda ekki tekin til greina, að því er varðar endurgreiðslu á söluskatti af tekjum stefnanda vegna þvotts fyrir starfsfólk stefnanda á umræddu tímabili, þ. e. kr. 2.422.00.

Af hálfu stefnda hefur sérstaklega verið mótmælt kröfu stefnanda um 8% ársvexti. Með vísan til 3. gr. laga nr. 58/1960, sbr. 13. gr. laga nr. 10/1961 og ákvörðun Seðlabankans frá 20. maí 1965, ákveðast vextir 7% ársvextir.

Niðurstaða málsins er sú, að stefndi verður dæmdur til að greiða stefnanda kr. 55.246.00 ($85.971.00 \div 28.303.00 \div 2.422.00$) með 7% ársvöxtum af kr. 23.003.00 ($31.123.00 \div 5.698.00 \div 2.422.00$) frá 13. maí 1969 og af kr. 32.243.00 frá 13. ágúst 1969, hvort tveggja til greiðsludags.

Samkvæmt þessari niðurstöðu verður stefndi dæmdur til að greiða stefnanda málskostnað, er þykir hæfilega ákveðinn kr. 15.000.00.

Dómari í málinu var Björn Þ. Guðmundsson.

Dómsorð:

Stefndi, fjármálaráðherra f. h. ríkissjóðs, greiði stefnanda, Hrafnistu, Dvalarheimili aldraðra sjómanna, kr. 55.246.00 með 7% ársvöxtum af kr. 23.003.00 frá 13. maí 1969 og af kr. 32.243.00 frá 13. ágúst 1969, hvort tveggja til greiðsludags, og kr. 15.000.00 í málskostnað innan 15 dag frá lögbirtingu dóms þessa að viðlagðri aðför að lögum.
